

podmíněného odkladu výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Nalézací soud nepovolil obžalované podmíněný odklad výkonu trestu uváživ, že obžalovaná byla již čtyřikráte trestána, takže jest podmíněné odsouzení podle § 2 zák. čís. 562/19 vyloučeno. Obžalovaná napadá tento výrok odvoláním, označujíc stanovisko nalézacího soudu, že podmíněný odklad výkonu trestu nemůže býti povolen, ana byla již čtyřikráte trestána, za nesprávné. Tím však uplatňuje obžalovaná zmatek podle § 281 čís. 11. tr. ř., a jest odvolání vyřídit jako zmateční stížnost, již nelze důvodnost odepřít. Podle trestního lístku byla obžalovaná trestána v roce 1909 pro přestupek krádeže vězením v trvání dvanácti hodin; v roce 1914 pro zločin krádeže žalářem v trvání dvou měsíců, v témž roce pro přestupek krádeže vězením v trvání 48 hodin a v roce 1919 pro přestupek podle § 487 tr. zák. vězením v trvání tří dnů. Ani jediné z těchto odsouzení není takové povahy, by vylučovalo podmíněný odklad výkonu trestu podle § 2 odst. první zák. čís. 562/19 sb. z. a n., nehledíc ani k tomu, že se ohledně těchto odsouzení omezení podle citovaného místa zákonného stalo neplatným uplynutím lhůt, stanovených v odst. druhém téhož paragrafu. Výrokem soudu nalézacího byl zaviněn zmatek podle § 281 čís. 11. tr. ř. Poněvadž se soud nalézací vůbec nevyslovil o tom, zda v osobě obžalované dány jsou předpoklady, stanovené předpisem § 1 zákona čís. 562/19, takže není podkladu pro přezkoumání výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu na tomto podkladě, bylo učiněno opatření, uvedené ve výrokové části rozsudku (§ 5 zák. čís. 3/78 ř. zák.)

Čís. 3776.

Za vyšetřujícího soudce ve smyslu § 68 odst. druhý tr. ř. jest pokládati i toho, kdo prováděl přípravné vyhledávání.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, Zm I 924/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 19. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu nalézacímu, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Proti rozsudku uplatňuje stěžovatel důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 1., 5. a 9. a) tr. ř. Zmateční stížnosti; uplatňující formální zmatek podle § 281 čís. 1. tr. ř., nelze odepřít oprávnění. Podle obsahu spisů prováděl přípravné vyhledávání soudní rada T. Podle protokolu o hlavním

přelíčení účastnil se též soudní rada T. jako votant hlavního přelíčení a rozhodování ve věci samé. Podle § 68 odst. druhý tr. ř. jest ze součinnosti a z rozhodování při hlavním přelíčení vyloučen, kdo v téže věci působil jako soudce vyšetřující. Za soudce vyšetřujícího jest pokládati i toho, kdo prováděl přípravné vyhledávání. Zmateční stížnost, spatřující zmatek v tom, že se rozhodování účastnil soudce podle § 68 tr. ř. vyloučený, tvrdí, že tato okolnost nebyla obžalovanému známa ani před hlavním přelíčením ani při něm a nemohla tudíž býti dříve uplatněna. Okolnosti, nasvědčující opaku tohoto tvrzení, ze spisů neplynou. Postupem soudu nalézacího byl zaviněn zmatek podle § 281 čís. 1. tr. ř.; bylo tudíž zmateční stížnosti obžalovaného vyhověno ihned v sezení neveřejném (§ 5 zák. čís. 3/78 ř. zák) a učiněno opatření podle výrokové části rozhodnutí. Zmateční stížnost v dalším svém obsahu stala se tím bezpředmětnou.

Čís. 3777.

Otázku, zda je třeba dvou znalců či zda stačí znalec jediný, ponechává zákon (§ 118 tr. ř. v doslovu zák. čís. 107/1927) volnému uvážení soudu; stačí přibrati jednoho znalce, není-li tento průvod ani jediným ani hlavním důkazním prostředkem.

(Rozh. ze dne 13. února 1930, Zm I 118/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 28. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a), 179 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Podle protokolu o hlavním přelíčení obhájce nesouhlasil se čtením znaleckého posudku z oboru daktyloskopie, poněvadž otisky nesouhlasí topograficky, a žádal, by byl podán posudek dvěma znalci. Prvý soud návrh zamítl, poněvadž obžalovaný souhlasil s přečtením posudku při oznámení obžalovacího spisu a stačí v souzeném případě posudek jediného znalce. Rozsudek pak zevrubně odůvodňuje tuto postačitelnost jediného znalce. Zmateční stížnost vytýká zmatečnost podle § 281 čís. 4. tr. ř. jen té části mezitímního nálezu, kterouž zamítnut návrh na slyšení dvou znalců, ježto shoda otisků jest jen zdánlivá a důkladnějším rozbořem vyšlo by na jevo, že obžalovaný není pachatelem krádeží, an rozsudek má shodu otisků za hlavní důvod pro vinu obžalovaného. § 118 tr. ř. v doslovu čl. I. čís. 1 zákona z 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. stanoví: »Je-li při ohledání potřebí odborné znalosti, buďtež přibrání znalci, a to zpravidla dva. Jednoho znalce stačí přibrati, jde-li o zjištění skutečnosti méně důležité. Připouští-li zákon, by se soud spokojil v případech méně závažných s přibráním jediného znalce, přenechává posouzení, zda je třeba v souzeném případě dvou znalců či zda stačí znalec jediný, volnému uvážení soudu. Soud mohl se v souzeném případě spokojiti s posudkem jednoho znalce, poněvadž tento průvod není jediným ani hlavním důkazním prostředkem o vině obžalovaného.